

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za ožnanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Rusije. (Izv. dop. 20. aprila st. st.)

K prazniku „voskresenja Kristova“ prinesel nam je „Pravit. Vjestnik“ mnogo carskih ukazov o odličjih in imenovanjih visokopostavljenih oseb. Posebno iznenadilo je imenovanje tajnega svetnika Višegradskega članom „gosudarstvennago sovjeta“, a še bolj — odpuščenje generala Černjajeva iz „Vojennago sovjeta“. Imenovanje Višegradskega je znamenito za to, ker se redko zgodi, da bi na višja praviteljstvena mesta klicali mož, ki služijo privatnim podjetjem, a imenovani bil je do poslednjega časa član uprave jugozapadnih železnih cest in je kot učen tehnik in spreten financist dovolj znan; njega imenovanje pomeni baje premeno finančne sisteme in že govore, da se ima Višegradski poklicati na visoko mesto finančne administracije.

O generalu Černjajevem je poslednji čas bilo izvestno samo to, da je v članku „Akademičeskaja železnaja doroga“ strogo obsojal gradbo zakaspijske železnice, češ, da požira milijone, koristi pa ne donša nobene in je tudi ne bo, ker delajo jo po pustinjah z letetičim peskom, v kateri, češ, da zaman zabijajo cele milijone.

Vsi ruski časniki bavijo se zdaj o zmešnjavah v zapadni in vstočni Galiciji. Poljski časniki so baje sprva govorili o nekakih „neznancih“, ki so hodili mej narodom z ruskim „rubljem“ v rokah, dalje o tem, da nevedno in lehkoverno ljudstvo čaka konca sveta in temu podobne reči. Bolj resnobni časniki, na pr. „Reforma“, pa pišejo naravnost, da je nagibov dvigljenju prostega poljskega naroda iskati v njega ubožnem položnju, v katero so ga pahnili šlahiči za poslednjih 20 let. Konstitucijo ni prinesla poljskemu „hlopu“ blaginje, katerih bi smel pričakovati od ravnopravnega, a ne višje stopnje, pana. Duhovenstvo se obnaša s prostim narodom mehanično in ne sočustvuje tako „hlopu“, nego bolj zlahtnemu panu. Pri volitvah on daje svoj glas brez razbora človeku, ki potlej deluje proti narodu in na korist panom. Čudno, da „Reforma“ molči o drugih pijavkah narodne, t. j. ne sinje, poljske krvi — o židih; bržkone je redakcija vsaj deloma semitske krvi.

Kakor je znano, nobena provinca v Avstriji nema tako široke avtonomije in tako bogatih privi-

legij, kakor Galicija. Poljski poslanci so jih umeli pridobiti s tem, da so koketovali z vsako vladno zistemo in za vsak košček, ki jim ga je vrgla prejšnja gospodujoča stranka v državni zboru Dunajskem pod noge, bežali so z njo in pozabljali, da so — Slovani. Ko bi se Poljaki ne bili obnašali vselej tako licemerno, dvalično in podlo, bi drugi slovanski narodi imeli zdaj čisto drug pomen v življenji Avstrije. Oni, s svojo zgodovino, s svojim plemstvom, s svojimi več ko 60 poslanci mogli bi, pri sodelovanji drugih slovanskih narodov, zdavno zavrniti kolo osode svoje in svojih sobratov po krvi, ko bi — vedeli, da so tudi oni Slovani, a ne da so samo Poljaki.

V Rusiji gledamo na te žalostne dogodke v Galiciji kot na lekcijo, ki je oholim Poljakom-panom potrebna in posebno nas veseli, ko čitamo, da se jim ni posrečilo zvaliti uzroka na — rusko agitacijo, da, celo „Wiener Abendpost“ je te dni kategorično zajavila, da ni ne duha ne sluha o zagranični agitaciji, z drugimi besedami, da so žalostne okoliščine primorale poljskega hlopa prijeti za koso, matiko in drugo orodje meteža. Ko bi se le videla kaka senca ruskega rublja, Lvovska prokuratura in Lvovski sodniki in vohuni bi iz nje naredili tako reč, kakor v izvestnem rusinskem procesu pred nekaj leti, ko so sodili Naumoviča, Ploščanskega in druge. Zdaj pa k svoji sramoti morajo spoznati, da krivi teh zmešnjav so — pani, kateri se lepšajo in ukrašajo svojim domoljubjem, a o blagostanji prostega kmeta, „hlopa“ celo v sanjah ne mislijo.

Sploh je to leto Poljakom prineslo malo dobrega; v Nemčiji jih preganja Bismarck tako, da je človeka, živečega v 19. stoletji, sram gledati na ta azijski despotizem, v Galiciji pa imajo delo s hlopom, katerega mera trpljenja je prekipela čez kraj. „I poslednje bo hujše od prvega“. V nesreči se človek vselej spominja svojih grehov glede bližnjega; naj bi se tudi Poljaki spomnili, kaj so počeli, da se je zgodilo, da imajo Rusini na Dunaji na tri milijone Rusinov jednega (!!) poslanca, Poljaki sami pa nad šestdeset. In oni smejo klevetati in pritoževati se na Rusijo! Prvi smejo govoriti o pritiskavanji, o krivicah, o preganjanji katoliške vere v Rusiji, katere se živ krst ne pritakne,

dokler ona ne pridiguje — bunta in ne huli dobrega ruskega naroda, za kateri Poljaki dozdej nemajo drugega imena, nego psovalno — Moskal! Kaj oni, pred očmi vseh, delajo z Rusini, naj bodo pravoslavni ali unijati, kaj počno s katoliškim „hlopom“, le da bi mogli živeti kakor so živeli takrat, ko so imeli svojega „króla“. Morda se bodo spomnili zdaj in sprevideli, da brez uzajemnosti slovanske oni nemajo nobene hodočnosti; morda bodo zdaj spoznali, da v Rusiji žive kakor „Kristu pod pazuhu“ in morda bodo nehali lagati o preganjanjih, o katerih v Rusiji živa duša ne ve, no katera so v Nemčiji zares v nebo vpijoča; v Avstriji pa se sami — uničujejo, ker — svobodo tako cenijo, da je nikomur ne dajo, razen sebi. Ko bi Poljaki, t. j. hlopotov večino zatirajoča manjšina šlahičev, ostavili svoje tradicije in svoje sanje o fantastičnem kraljestvu in skrbeli o materijalnem blagostanji prostega, zdravega poljskega naroda, kako moč bi oni mogli imeti v borbi Slovanstva z Germanstvom! No, njim je še zdaj, povsodi, kjer žive, hlop — „bydlo“ — t. j. živina! Ko se človek vozi po Galiciji, treba se mu je ustaviti v katerem koli mestu, in takoj mu pada v oči razlika mej avstrijskim, štajerskim ali kranjskim kmetom in poljskim hlopom, ki v mesto na trg hodi po navadi — bos!

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. maja.

V državnozbornem odseku za spremembo dednega prava na kmetih se je Chlumecky bahal, kako je njegovo stranko naklonjena kmetom. Hkratu je pa Chlumecky zagotavljal, da ostane vedno zvest opoziciji. S predloženim zakonskim načrtom je v obče zadovoljen, a v specialni debati predlagal bode mnogo popravkov in dostavkov. Gnięwosw ima proti temu zakonu mnogo stvarnih pomislekov. Steinwenderju se zakon zdi izvrsten, samo §. 16 mu prav ne ugaja. Potem sta načrt zagovarjala minister poljedelstva grof Falkenhayn in grof Hohenwart. Odsek je izvolil dr. Zázka poročevalcem.

Moravski namestnik grof Schönborn bode prevzel deželnozborni mandat za Ogersko Gradišče, ako bode zopet voljen. Poslanstvu se je bil le za-

LISTEK.

Selski župnik.

(Roman. Spisal Ludovik Halévy; poslovenil Vinko.)

Osmo poglavje.

(Dalje.)

„Dobro, dobro, ne govori več o tem. A kaj sem že hotel reči? Miss Percivalovej zdim se zelo ličen in ljubeznjiv, a mala osebnica nikdar ne bode resno mislila namé... Zdaj bodem poskusil pri gospe Scottovej; a nemam ga več pravega zaupanja... Zabaval se bodem že v tej hiši, Ivan, a česar želim, ne najdem tukaj.“

Pavel se je tedaj zdaj obrnil h gospe Scottovej a že drugi dan sešel se je na svojem poti z Ivanom. Ta se je v istini čisto redno pridruževal gospe Scottove malemu krogu, kajti ta je imela, povsem kakor Betina, pravo dvorjanstvo okolo sebe. A Ivan je tam iskal samo varstva in zavetja.

Tisti dan pomembnega razgovora o ženitvi brez ljubezni čutila je tudi Betina v svojem srci prvi pot tisto potrebo ljubezni, katera v vseh dekliških srcih ne spava preveč globoko. Ivan in

Betina sta zajedno čutila, kako ja je obhajal isti čut. On se je preplašen takoj umaknil, dočim se je ona v čistej, nedolžnej naivnosti svoje nasprotno radovoljno prepustila teku nežnega nepokoja svojega.

Čakala je ljubezni... in če je zdaj to ljubezen! Če je Ivan tisti mož, kateri ima odslej napolnovati vse njeno bitje in žitje! Zakaj ne? Poznala ga je bolje nego vse druge, ki so se jedno leto sem drevili za njenim imetjem, in nobena stvar, katero je vedela o njem, ni mogla oplašiti zaupanje in ljubezen poštenega dekleta. Uprav nasprotno!

S kratka, oba sta se ravnala po pravem čustvu svoje dolžnosti; ona s tem, da se je udajala, a on s tem, da se je vzdrževal; ona s tem, da niti za hip ni mislila o Ivanovej revščini, on s tem, da se je zgrozil tega hriba milijonov, kakor bi se bil zgrozil zločina; ona s tem, da si je bila v svesti da le ljubezen more odločiti, on pa uklanjajoč se častnim zahtevam.

Čim nežnejša je torej Betina postajala in čim prostee se je prepuščala svoje ljubezni, tem osornejši in plašnejši je bil Ivan. Zdaj se ni bal samo ljubiti, marveč tudi ljubljen biti. Prav za prav bi bil moral ostati doma in nikoli več ne priti...

Poskusil je, a mogel ni... Skušnjava je bila močnejša od njega, ter ga je potegnila za sabo... In tako je zopet prišel. Z iztgnenima rokama, s srečnim nasmehom na ustnicah in s pogledom, vse njeno srce razodevajočim, prišla mu je takoj nasproti. Vse je govorilo iz nje: „Poskusiti hočeva ljubiti se, in ako moreva, hočeva biti srečna v najinej ljubezni!“ Tu se njega polasti strah. Jedva se upa dotakniti se rok, iščočih njegove; hoče se izogniti nje pogleda, tako nežno in prijazno, nemirno in radovedno hotečega se srečati z njegovim. Tresoč se misli na potrebo, govoriti z Betino in poslušati jo. Tu se zateče h gospe Scottovej in ta je dobivala na uho zmešane in vzbunjene besede, katere neso merile na njo, a jih je vendar vsprejemala kot take.

A saj je Suzanka morala napačno umevati. Betina jej še ničesa ni bila povedala o raztresajočem čustvu, ki jo je preletavalo, kajti tajnost vzbujajoče se ljubezni svoje čuvala je v sebi, kakor skopuh prve zlatnike zakladove strahoma čuva... Stoprav, kadar bi jasno čitala v srci, kadar bi bila uverjena o svoji ljubezni, potem je hotela govoriti in kako srečna bi bila potem, da more Suzanki vse izpovedati.

tegedelj odpovedal, ker so se opozicijanci bahali, da so mu le iz prijaznosti pustili mandat.

Kako pravični hočejo biti Nemci nam avstrijskim Slovanom, posuamemo lahko iz govorov na občnem zboru občnega nemškega šulverajna, ki je bil 2. t. m. v Kamenici na Saksonskem. Župnik Kühn rekel je mej družim: „Nikakor ne smemo dopuščati, da bi se nemštvo v Avstriji mogočno ne razvijalo, kajti s tem bi škodovali našej skupnej eksistenci, zlasti moramo se zmirom zaganjati v dve trdnjavi Slovanstva. Pred vsem mislimo na Slovanstvo. Samo na sebi neznanost, a jako pomembno, če se pomisli, da hoče biti eden del onih klešč, ki bi stisnile Nemce in Madjare. Tu si mislimo nemške naselbine, katere so Nemci ob svojem času kot garnizije osnovali in jih osnovali morali. Nemci so se kot osvoboditelji tam naselili, ko še ni bilo Vzhodne marke in stražijo že stoletja, da ostane Nemcem odprta pot do Adrije. Hrabro stojte na straži še danes naši soplemeniki na Koroškem, Kranjskem, v Gradci in na Spodnjem Štirskem. Tam ne smemo nič zgubiti, kajti eden del Slovanstva nam ne sme zapreti pota do Srednjega morja in niti eden dan ovirati naše zgodovinske in zemljepisne potrebe. Bolj nevarno izzivanje so pa težnje nekega drugega dela Slovanstva — Čehov — kateri hočejo prav na našej meji nam zapreti vrata k podonavskim in planinskim Nemcem. Tu čutimo nasilstvo prav na naših rebrih, tu se naravnost žali naše narodno čuvstvo. Bojišče je nam tako blizu in tako glasne pritožbe naših zatiranih bratov, da nam o tem niti govoriti ni treba. Tako velikemu narodu, kakor je nemški, ni treba iskati več uzrokov, čemu je tako razmerje nezno, temveč pokazati mora, da tako biti ne sme. Dopustiti ne smemo, da bi se posrečil slovanski eksperiment, ki bi nas ločil od podonavskih in planinskih Nemcev!“ Te besede so pač dovolj jasno govorjene, da njim ni treba nobenega komentara.

„Pol. Corr.“ zatrjuje, da cesar letos ne bode obiskal Dalmacije in Hercegovine. O pohodu cesarjevem so razni listi mnogo pisali in iz tega sklepali, da bode Avstrija kmalu anektovala Bosno in Hercegovino.

Vnanje države.

Kako so volitve v Srbiji izpale, še ni znano. Vlada in opozicija trdita, da imata večino. Kakor vlada trdi, je voljenih 61 vladnih pristašev, 44 radikalcev, 10 liberalcev, 6 volitev je pa bilo ovrženih. Opozicija pa trdi, da je voljenih 38 radikalcev, 26 liberalcev, 51 vladnih pristašev, od katerih se štirje nagibljejo bolj na radikalno, trije pa na liberalno stran. Voljeni so skoro vsi opozicijski vodje, od vladne stranke pa samo novinci, izimši Ivana Kumića, ki je že skušen parlamentarec. Novi poslanci vladne stranke tudi neso politično zanesljivo osebo. Posebno je važno, da so voljeni v vseh večjih mestih opozicijski poslanci, kar kaže, da je inteligencija na strani opozicije. Samo na kmetih je zmagala vlada, ker je ljudstvo še nevedno ter je tedaj ložje sleparila. V Belemgradu je volitev trajala do 4 zjutraj in voljena sta opozicijonca Kršmanović in Milenković. Belgrad že 28 let ni opozicijonalno volil. Govori se že v Belemgradu, da odstopi sedanje ministerstvo. Ristić nekda ne bode prevzel sestave nove vlade, ko bi ga kralj poklical, ampak bode priporočil Grujića ali pa Novakovića za ministerskega predsednika. Vest, da bi odstopilo ministerstvo, pa ni verjetna, kajti 40 poslancev imenuje kralj in tako bode vlada zopet dobila večino. Res, da na ta način ostati na vladnem krmilu, ni baš častno, toda Garašanin je dovolj brezoziren. Da se ne briga dosti za mnenje naroda, je že večkrat pokazal. Sicer se bode pa kralj Milan tudi prizadeval, da obdrži na vladnem krmilu svoje pristaše. Ko bi opozicija prišla na krmilo, bi se še marsikaj razkrilo, kar bi mu ne bilo baš ljubo in

Gospa Scottovej pa je ustala misel, da gre na njen rovaš otožnost častnikova, katera je bila od dne do dne bolj očitna. To se jej je zdelo laskavo — kajti ženska nikoli ne zameri, ako meni, da je ljubljena — a tudi užaljena je bila zbog tega. Ivana je visoko čislala in imela ga je jako rada; bolelo jo je, da bi moral zavoljo nje biti žalosten in nesrečen.

Z druge strani pa se je Suzanka čutila popolnem nedolžno. Z drugimi moškimi je bila časih koketna, zelo koketna. Je li to velika pregreha, ako jih malo trpinči? Saj drugi neso imeli kar nobenega drugega opravka in tudi neso bili za nobeno drugo rabo. Na ta način so imeli vsaj ta opravke, da so Suzanko kratkočasili, in obe stranki sta se na takšen način prijetno zabavali. A proti Ivanu Suzanka nikdar ni bila koketna. Bila si je v svesti, da jej je kos; imel je pri njej večjo veljavo od onih. On je bil mož, kateri je ozbiljno mogel čutiti bridkost in tega gospa Scottova ni hotela. Tako mu je že parkrat hotela lažno in ljubeznjivo prigovarjati, a prišlo jej je na um, da mora Ivan za dvajset dnij odpotovati. Zategadelj mu je hotela, ako bi potem še trebalo, po njegovej vrtnitvi na srce govoriti ter se mu tako delati, da

celo podreti bi se utegnil njegov prestol, ki se že opira samo na vojsko.

Grška je v veliki zadregi. Delyanis je že bil dal svojo ostavko, pa jo kralj ni vsprejel. Narod je namreč jako nezadovoljen, da je mobilizacija toliko stala, pa da bi Grška nič ne pridobila. Zategadelj se je bati ustaje, ko bi prišla druga vlada, ki bi odredila demobilizacijo, ne da bi dosegla kako povečanje grškega ozemlja. Kralj se že boji za svojo krono. V Atenah še vedno upajo, da bukne ustanek na Kreti ali v Makedoniji, ki bi jim dal priložnost, začeti boj, ter jih rešil iz zadrege.

Ko so v pruskem deželnem zboru še Gneist, Lubrecht, in Virchow pobijali cerkveno predlogo, jo je zbornica vsprejela v tretjem branji z 260 proti 108 glasom. Za predlogo glasovali so katoliki, konservativci, 17 poslancev svobodomiselnih stranke, proti pa narodni liberalci, 21 poslancev svobodomiselnih stranke. Poljaki neso glasovali. Svobodnih konservativcev glasovalo je 25 za, 25 pa proti predlogi.

Dopisi.

Iz Maribora 9. maja. [Izv. dop.] (Zares čudni „slučaji“) so, ki igrajo svojo ulogo pri izžrebanji porotnikov za Celje. Čuden „slučaj“ je n. pr., da pridejo ravno takrat najzagriznejši Nemci in nemškutarji spodnještajerski v Celje, kot porotniki, če je kaka nekoliko politiška stvar na vrsti, kakor so tiste glasovite tiskovne pravde zoper „Slov. Gosp. in „Südst. Post.“

Ravno tako čuden „slučaj“ pa je, da prihajajo nekateri Nemci in nemškutarji vsako leto ob strogo določenem času ravno tako gotovo kot porotniki v Celje, kakor gotovo priletijo na jesen gavrani s severa v naše kraje. Nekateri porotniki prihajajo vsako leto na zimo, drugi vsako leto po letu itd.

Za danes pogledjmo si le jeden tak čuden „slučaj“. t. j. slučaj, ki ongavi z Nemcem Karlom Venigerholzom barvarjem iz Središča. Ta jedini Nемец v Središču je vedno v porotniškem letnem imeniku, akoravno prav za prav za posel porotnika še sposoben ni, ker slovenski ne zna. Celotakrat, ko se nobeden družih Središčanov ni zmatral za vrednega, da se postavi mej porotnike, bila je pri njem izjema, ter ni bil samo v letnem imeniku, nego ga je „slučaj“ celo zadel, da je bil mej izžrebanimi.

Tega g. Venigerholza zadeva „slučaj“ vsako leto in to vedno v februarju, to je takrat, ko ima g. Venigerholz največ časa, biti z doma.

Tako ga je „slučaj“ zadel pri izžrebanji porotnikov:

v januarju 1883 za porotniško zasedanje v februarju 1. 1883;

v januarju 1884 za porotniško zasedanje v februarju 1. 1884;

v januarju 1885 za porotniško zasedanje v februarju 1. 1885. in

v januarju 1886 za porotniško zasedanje v februarju 1. 1886.

Ta „slučaj“ zasluži toliko več hvale od gosp. Venigerholza, ker on zmatrá porotniški posel tudi za „gšeft“. Pri tej priliki namreč zasluži precejšen znesek, doma pa itak ob tem času ničesar ne zamudi. Za to je g. Venigerholz tudi silno rad porotnik.

se njiju prijateljstvo z nespametno ljubeznijo zgodaj ne konča.

Ivan je imel torej naslednjega dne odpotovati. . . Betina je na vso moč silila, naj ta zadnji dan še prebije na Longuevalu ter tudi z njimi obeduje. Ivan je odrekel, izgovarjaje se, da mora pripravljati za pot. Stóprav zvečer o polu jednajstih je peš došel. Mej potjo se je večkrat hotel zopet obrniti, misleč si:

„Ako bi bil dovolj pogumen, ne videl bi je več. Jutri odpotujem ter se več ne vrnem v Souvigny, dokler bode ona tu. . . To je moj dobro premišljeni sklep.“

A kljubu temu je šel dalje, hoteč jo še enkrat videti. . . zadnjikrat.

Jedva je stopil v salon, kar mu Betina prihiti nasproti:

„Nazadnje ste vendar prišli! . . . A tako pozno?“

„Imel sem mnogo opraviti.“

„Jutri torej odpotujete?“

„Da, jutri.“

„Zgodaj?“

„Ob petih zjutraj.“

(Dalje prih.)

Da g. Venigerholzu pomaga leto za letom „slučaj“ in to vedno v februarju, t. j. ravno najugodnejši čas, da pride kot porotnik v Celje, je že samo po sebi dokaj čudno. Pa čudniše je še, da je Venigerholz n. pr. že v decembru l. 1885 vedel Središčanom povedati, da bo l. 1886 zopet v februarju izžreban, kot porotnik. Pravil je namreč, da bo v februarju leta 1886 tako došel, kot porotnik v Celje, in da bo pri tej priliki že to, in to opravil. In glej čudo veliko! V januarju 1886 bil je res zopet mej izžrebanimi, ter je došel v februarju t. l. res kot porotnik v Celje. To je ravno tako, kakor da imata ta g. Venigerholz in „slučaj“ pogodbo za več let skleneno, vsled katere mora „slučaj“ g. Venigerholzu pomagati, da bo vsako leto izžreban in vsako leto ravno v februarju.

In zdaj naj še kdo pravi, da se dan danes ne gode več čudeži!

Iz Konjic 9. maja. [Izv. dop.] Brzjavom bilo je v „Slovenskem Narodu“ že naznanjeno, da se je v Konjicah, v tem prekrasnem dravinskem trgu, osnovala podružnica sv. Cirila in Metoda. Za Slovence konjiškega okraja je ta podružnica velike važnosti. Kakor je zadnje zborovanje, ki se je vršilo v dvorani Konjiške posojilnice, pokazalo, budila bode ta podružnica k novemu veselemu delovanju v prospeh zatiranega naroda slovenskega. Iz raznih krajev prišlo je okolu 50 oseb: duhovnikov, uradnikov, obrtnikov, kmetov itd., da se udeležé slovesnega trenutka. G. dr. Prus, glava Slovencev, konjiškega okraja, pozdravi v navdušenem govoru navzočne, pove, da je slavno ministerstvo vsled priziva dovolilo podružnico sv. Cirila in Metoda v Konjicah in razloži pomen tega društva. Predsednikom zborovanja predlagal je g. dr. Pukelja. Po prečitani pravil vršila se je volitev. G. nadžupnik Mikuš govoril je o zaslugah g. dr. Prusa za Slovence konjiškega okraja ter predlaga, da velezaslužnega g. dr. Prusa zbor izvoli prvomestnikom podružnice per acclamationem. Z navdušenimi živio pozdravljali so navzočni besede častitega duhovnika in izvolitev dr. Prusa. Namestnikom njegovim izvolili so g. nadžupnika F. Mikuša, blagajnikom vrlega Slovenca g. J. Šepica, njegovim namestnikom lekarničarja, J. Pospišila, rodom Čeha, tajnikom g. Ant. Satler-ja in njegovim namestnikom posestnika g. J. Rudolfa. Podružnica šteje že 11 ustanovnikov, 30 letnikov in 14 podpornikov, skupaj torej 55 članov. Po zborovanju zbralo se je mnogo članov v krčmi g. And. Sutter-ja, kjer je bilo slišati naudušenih govorov, napitnic in veselega petja. Sodnijski pristav g. Mih. Novak napil je častiti duhovščini, osobito g. nadžupniku Mikuš-u; g. Mikuš značajnemu in vestnemu uradniku g. Novak-u; napilo se je vrlej Prusovej rodbini, katere očeta g. dr. Ant. Prus-a vzela je prerano nemila smrt, a katerega zasluge za Slovence konjiškega okraja ostanejo nevenljive. Njegov predestinovan naslednik g. dr. Drag. Prus voditi ima Slovence konjiškega okraja po načelih ranjcega dr. Antona Prusa in vsi značajni Slovenci podpirali ga bodo v borbi za svete narodne pravice. Napitnica narodnemu trgovcu g. J. Šepiču, ki stoji kot skala na braniku Slovanstva ter uspešno deluje osobito za materijalni blagor Slovencev konjiškega okraja, bila je vsprejeta z navdušenjem. Govorili so nadalje g. župnik Modic s Prihove, posestniki Rudolf iz Konjic, Kovač iz Žreč in drugi. Zabavo je vodil g. dr. Pukelj. Ločili smo se v veselji nadeji, da moremo v prihodnjem letu ali še prej zopet zborovati ter da se bode broj članov podružnic sv. Cirila in Metoda v kratkem podvojil, če ne potrojil. Hvalo in slavo aranžerjem posebno požrtvovalnemu dr. Dragotinu Prusu, kojega naj poživi Bog na mnoga leta v prospeh Slovanstva.

—o—

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 6. maja.

Na povabilo županovo oglašil se potem g. profesor Knapitsch in obširno in temeljito govori o tem vprašanju. Glavne misli njegovega govora so bile naslednje:

Ko je leta 1855 slavnoznan Faraday opozoril prebivalstvo Londonsko na onečiščeno vodo Themse, tedaj je mestni zbor Londonski veliko tisoč šterlingov izdal za zboljšanje pitne vode. Tudi v Ljubljani bilo bi želeti, da bi se mestno prebivalstvo, kar se tiče vprašanja boljše pitne vode,

ujemalo z mestnim zastopom, da bi se kolikor mogoče dobila in napeljala za Ljubljano dobra pitna voda. Večina Ljubljanskih vodâ je prav slaba, onečiščeni so vodnjaki po gnojnici. Mnogo vodâ ima v sebi spremljevalce gnilobe, to je amonijak, solitarjevo kislino itd. Nekatere vode, n. pr. Hrenovih ulicah ima mnogo gliv Chrenotrix in Cladotrix, po katerih je tako slabo zaslovela voda v Berlinu. Pač umestno bi tedaj bilo, da bi se vodnjaki Ljubljanski, ki imajo kolikor toliko zdrave vode, večkrat občinstvu obznani. Vodovodni odsek je tedaj popolnem pravilno ravnal, da je iskal izven mej Ljubljanskega mesta bogatih in zdravih virov. Delo se je moralo polagoma izvrševati, 1. ker je bilo treba množino dežja v okrožji studenca določiti, 2. ker se je moralo izmeriti vedno preminjajoče se stanje nadanje vode (Grundwasser) 3. izvedeti kolikost vode v studenci o raznih letnih časih, potem pa še trajnost in spremembe v temperaturi, kemična sestava dotične vode o različnih letnih časih. Tudi se nahaja v marsikateri vodi iz vodnjakov veliko kuhinjske soli, prihajajoče iz „urina.“ Do 1260 ton urina pride vsako leto v tla Ljubljanskega mesta, in ker so kanali in gnojnice jako slabo napravljene, ni se čuditi, da je voda marsikaterega vodnjaka tako bogata kuhinjske soli. Iz množine kuhinjske soli more se približno izračunati filtrovano in očiščeno gnojnico, ki jo ima marsikateri vodnjak za pitno vodo.

V očigled zemljišnih odnošajev in sestave čistih voda Ljubljanskih ne smeli bi biti v 100.000 delih vode nič več nego štirje deli kuhinjske soli. Mnoga voda je nasičenih te, sicer za življenje toli potrebne tvarine, kar je več, to gre na račun gnojnice. L. 1884 imeli so mej drugim kuhinjske soli sledeči vodnjaki: Vodnjak v Resljevi cesti 8·19; vodnjak za stolno cerkvijo 15·795; na sv. Jakoba trgu 12·78; v Nušakovi vojašnici 11 do 15; v farovži sv. Jakoba 3·6; v Kotnikovi hiši v sv. Florijana ulicah 33·45; pri Galletu 23·45; Kravja dolina pri sirotišnici sv. Jožefa 4·095 (tedaj normalno), pri Českotu 15·21 in pri otroški varovalnici pri sv. Florijanu 24·57. Razmere so se od omenjenega časa javaljne spremenile. Kdor pije liter vode iz vodnjaka za sv. Miklavža cerkvijo, ta popije filtrovane gnojnice 5 kubičnih centimetrov, iz vodnjaka pri sv. Jakobu 5 cm³, Nušakove vojašnice 5 cm³, pri farovži sv. Jakoba 16·4 cm³, v Florijanskih ulicah 16 cm³, pri Galletu 10 cm³, pri Českotu 8 cm³, pri otroški varovalnici pri sv. Florijanu 18 cm³. Že misel da se taka voda pije, bodi na videz še tako čista, vznemirja človeka. Mnogo studencev moralo se je preiskati, da se izmej njih razbera najboljši v nadaljno preiskavanje. Osnovale so se karte o stanji nadanje vode, kakor tudi karte, ki grafično kažejo premembo nadanje vode v teku jednega meseca in jednega leta. Isto velja, kar se tiče množine dežja. 53 analiz se je napravilo, velika večina je popolnem podrobno izvršena, tudi se je velika večina vodâ po modernih metodah mikroskopično preiskala zaradi škodljivih gliv. Uspeh tega temeljitega in trudapolnega dela je jako povoljen v kemičnem, geologičnem, tehničnem, kako tudi v finančnem oziru. Našla se je cela vrsta studencev, ki imajo tako dobro vodo, da v marsikaterih ozirih, zlasti kar se tiče čistosti, nadkriljujejo toli hvaljeno vodo vodovoda Dunajskega. Celo več! Voda iz podzemeljskih virov blizu Save ni nič slabša, kakor voda iz Sixensteina, ki je napeljana na Dunaj in označiti mora to vodo vsak strokovnjak kot izvrstno zdravo pitno vodo. Inženier g. Wick napravil je približni črtež stroškov, ki kaže veselo istino, da bi stroški za vodovod, ko se bi voda napeljala iz Povodja za Šmarno goro, znašali nekaj nad 400.000 gld., iz podzemeljskih virov Save mej Stošico in Ježico pri Ljubljani pa le do 230.000 gld. — Profesor Knappitsch, ki je izvršil vsa analitična dela, upa da bode prebivalstvo Ljubljansko podpiralo jako hvalevredne napore mestnega zbora, da se napravi vodovod. Govornik obljubuje, da bode deloval tudi po prostih predavanjih za to misel in pravi, da so vsi kulturni narodi kazali svojo zrelost ravno v tem, kako so skrbeli za higienijo v prvi vrsti za zdravo vodo. Nedosežni so v tej zadevi Rimljani, katerih ostanke vodovodnih staveb še danes občudujemo v Kranjski in v Ljubljani. Vsak meščan tedaj naj podpira napore mestnega zbora, da se čim prej napravi vodovod, ki bode Ljubljanskemu prebivalstvu služil za zdravje, mestu na vekovito čast in s katerim si bode sedanji mestni zbor postavil nevenljiv spomin svojega delovanja. (Občna pohvala mestnih odbornikov in ploskanje.)

Potem poroča inženier g. Wick, ki je za vodovodne zadeve od 7. januarja 1885 nameščen, o izkanji voda in stroških. Poročilo vzame se na znanje. Konečno izreka g. župan zahvalo udom vodovodnega odseka g. J. Hribarju in g. profesorju Knappitschu in prosi, naj bi vodovodni odsek odslej z isto marljivostjo deloval, kakor doslej. Denašnje poročilo pokazalo je, kako neosnovane so trditve tistih, ki menijo, da se glede vodovoda nič storilo ni. Potem se seja sklene.

Domače stvari.

— (Slovanščina pri sodiščih v Istri.) „Edinost“ piše: „Znano je, da je c. kr. trgovinskopomorsko sodišče v Trstu zavrnilo neko od Koprške hranilnice in posojilnice hrvatsko pisano ulogo, opirajoč se na to, da se hrvatski jezik ne rabi pri tem sodišču. Tudi višja sodišča neso prizivov ugodno rešila. Vsled tega je isterski poslanec g. Vitezić v državnem zboru to stvar sprožil in pravosodni minister mu je pritrdil ter je te dni dobilo načelnništvo omenjene hranilnice in posojilnice ta-le dekret: Št. 1109. Pr. Vsled naredbe visocega pravosodnega ministerstva od 13. min. meseca št. 2782 vrača se priložena uloga s prilogami vred načelnistvu hranilnice in posojilnice v Kopru s pristavkom, da je visoko ministerstvo pravosodja potrebno zaukazalo, da se točno izpolnjujejo predpisi, obstoječi za sodišča na Primorskem, glede prejemanja slovanskih ulog. Načelnništvo c. kr. višjega deželnega sodišča. V Trstu, 4. aprila 1886. Defacis s. r. Iz tega je razvidno, da so vsa sodišča na Primorskem dolžna vsprejemati hrvatske in slovenske uloge. Naj se tedaj vsak naš rojak, ki ima posel s sodišči, te pravice poslužuje, in ako bi se kje ovire delale, naj to objavi, da se krivice odpravijo.“

— (Predavanje.) — O Ljubljanskej pitnej vodi in o nameravanem mestnem vodovodu predaval bode prihodnjo nedeljo dne 16. t. m. gospod profesor dr. Knapič v redutnej dvorani. Predavanje, katero bode združeno z vednostnimi eksperimenti, začne so o polu jednajstih dopoldne. Vsakdo, ki se zanima za zdravstvene razmere našega glavnega mesta, katere hoče mestni zastop zboljšati z napravo vodovoda, naj ne zamudi udeležiti se predavanja. Da bode zanimivo, porok nam je ime gospoda predavatelja.

— (Slana) napravila je na mnogih krajih veliko škode. V Radgoni bile so v soboto strehe v mestu in mostovi popolnem beli. V Ločah pri Konjicah kazal je termometer — 2° R. Slana posmodila je vinograde in sadno drevje. Iz Št. Lenarta v Slovenskih goricah se piše, da je bila tolika slana, da je menda vse uničeno. Zemlja bila je trdo zmrznena, voda v odprtih posodah je trdo zmrznila. Vinogradi, sadno drevje in tudi žita so poškodovana. Jednake vesti prihajajo iz Hrvatske in Slavonije. V okolici Zagrebški uničila je slana polovico vinskega pridelka.

— (Krasna knjiga) izšla je ravnokar. Naslov jej je: „Zlatorog. Planinska pravljica. Spisal R. Baumbach. Z dovoljenjem pisateljev in založnikovim preložil Anton Funtek. V Ljubljani. Natisnila in založila Ig. v. Kleinmayr & Bamberg. 1886. 95 str.“ Kdor je kdaj čital Baumbachovega „Zlatoroga“, obžaloval je izvestno na tihem, zakaj nihče izmej domačih pesnikov ni porabil divne snovi v pesnišk umotvor, zlasti ker v naši literaturi pogrešamo jednakih del. Dasi je pravljica o Zlatorogu bržkone nemškega izvora, je vendar Baumbachovo delo tako krasno in dovršeno, da je g. Funtek gotovo vsacemu ustregel, da je duhtečo to cvetko presadil na slovenski vrt. Prevod bil je gotovo težaven, a gospod prelagatelj delal je skrbno in vztrajno, likal in pilil je, naposled pa zgotovil prevod, ki ne zaostaja za originalom. Nekateri oddelki so tako krasni, da se prav slastno čitajo in ako nam bode dopuščal prostor, priobčili bomo par odlomkov v podlistku. Kar se tiče oblike, mora se priznavati, da je izredno okusna in krasna, in knjiga „Zlatorog“ glede vnanjosti najlepša, kar se jih je doslej v Ljubljani tiskalo. Uverjeni smo, da bode naše občinstvo seglo po tej knjigi, ki je mimogrede omenjeno, posebno prikladna za darila, zlasti nežnemu spolu.

— (Za čebelarje.) Piše se nam iz Postojine: Izbornega čebelorejca g. Vekoslava Deklevo v Postojini razveselila sta že dva roja; prvi dné 9. t. m., a drugi v ponedeljek 10. t. m. Čebeloreja pod vodstvom omenjenega gospoda pri nas zelo napreduje.

— (Iz Kroke) se naznanja, da napravi v nedeljo dne 16. t. m. pevsko društvo „Odmev“ izlet v prekrasni Bled, ter bode na otoku pel pesen „Marija mati ljubljena“ in slovensko himno „Molitev.“ Od tod se poda društvo v Gorje obiskat Gorjansko domovino. Vrnivši ogleda si Begunje. K mnogobrojni udeležbi vabijo se vsi prijatelji in vse prijateljice Odmevašev.

— (Akad. društvo „Slovenija na Dunaji“) imela je v soboto svoj poluletni veliki zbor ter si za letni tečaj izvolila za predsednika g. dra. M. Murka. Izvoljeni so v odbor gg.: stud. med. pl. Bleiweis-Trsteniški, stud. med. Pajnič, stud. jur. Fr. Guzelj, stud. jur. Janežič, stud. jur. Milčinski, stud. jur. Murko. Izvoljeni so za revizorje gg.: stud. med. Dereani, stud. jur. Rosina, stud. jur. Zupančič.

— (Za Vipavo, Črnič in Idrijo!) Razpisanih je 6 Lamberg in Schwarzenbergovih ustanov po 40 gld. na leto. Pravico do teh ustanov imajo revne šolarice iz Vipavske, Črnovrške in Idrijske fare in to takoj v ljudski šoli. Ker je gotovo dosti revnih šolaric v omenjenih krajih, naj se oglase za te ustanove. Prošnje morajo se predložiti do 28. t. m.

— (Razpisana) je služba 3. učitelja na trorzrednici v Dobropolji. Plača 400 gld. — Dalje služba 3. učitelja na trorzrednici v Srednji vasi na Kočevskem. Plača 400 gld. Prošnje do 6. junija t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Beligrad 11. maja. Vladna večina v skupščini znaša 47 glasov. Več novih volitev.

London 11. maja. V gorenjej zbornici predložil je Roseberry korespondencijo o grškem vprašanji ter konstatoval, da so Avstro-Ogerska, Italija, Nemčija in Rusija v soglasji z Angleško, da bodo njih naporu združeni z istodobnimi koraki Francoske v interesu miru gotovo uspešni. — V dolnji zbornici izjavil Gladstone, da privoli v nekatere premembe irske predloge.

Carigrad 11. maja. Porta v okrožnici konstatuje, da se sestavljajo grški, guerilski oddelki in da je Turčija pripravljena zavriniti vsako eventualnost.

Bilek 10. maja. Nadvojvoda Albrecht v petek zjutraj iz Dubrovnika odpotoval. Pri Carini na hercegovinski meji nadvojvoda pod slavalokom po deputacijah slovesno vsprejet. V Trebinji in drugod tudi slovesno vsprejet po dostojanstvenikih, deputacijah, prebivalstvu. Nadvojvoda ogledal si mesto in vojake. Črnogorski vojni minister dospel semkaj, da nadvojvodo v imenu kneza pozdravi.

Atene 10. maja. Poroča se, da so se turške vojne ladije prikazale na obalah Tesalije. Častniki, ki so bili na dopustu, poklicali so se k dotičnim oddelkom. Na raznih krajih grškega morja prikazujejo se ladije mejnarodnega brodivja. General Šapunzakis naznanja, da so se zopet turške čete začele pomikati proti meji. Vlada poslala podkrepiljenj.

Carigrad 10. maja. Vojno ministerstvo odposlalo je vnovič dve bateriji Kruppovih kانونov v Tesalijo. Ahmed Eyub pozval je vse podrejene mu poveljnike v Elasono na posvetovanje.

Rim 10. maja. Zadnje izvestje: V Benetkah za kolero 13 zbolelo, 9 umrlo, v Bari 26 zbolelo, 10 umrlo, v Ostumi 5 zbolelo, 2 umrla.

Razne vesti.

* (Ravnatelj poštno-hranilnega urada Coch) je na svojo prošnjo službe odpuščen. V dotičnem dekretu mu je v priznanje njega zaslug kot odškodnina nakazanih 20.000 gld.

* (Sedmero jih bode obešenih) te dni v Tuzli v Bosni. Koncem minulega meseca je po noči 18 oseb udrlo v hišo nekega tamošnjega prebivalca in ga z mučenjem presililo, da je jim šel kazat popovo hišo. Potem so popovo hišo obkrolili in oropali vse, kar je imelo kaj vrednosti, ubili popa, njegovo soprogo in nesrečneža, katerega so bili priselili, da je njim pokazal popovo hišo. Nek popov otrok, ki je bil ušel, je poznal nekatere roparje in tako je njim prišla žandarmerija na sled in prijela vseh osemnajstero. Sedaj jih je sedem na smrt obsojenih. Roparji so nekateri mohamedanci, nekateri pravoslavni.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe, ki bolehalo za želodčevim katarom in krčem, se hitro ozdravijo s pristnim „Moll-ovim Seidlitz-praškom“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (20-3)

Loterijske srečke 8. maja.

V Trstu: 27, 79, 51, 84, 12.
V Linci: 62, 84, 88, 17, 10.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
10. maja	7. zjutraj	734-72 mm.	12° C	sl. svz.	jas.	0 00 mm.
	2. pop.	732 05 mm.	20° C	m. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	731 95 mm.	14° C	z. zah.	jas.	

Srednja temperatura 15° 8', za 28° nad normalom.

Dunajska borza
dné 11. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld.	30 kr.
Srebrna renta	85	45
Zlata renta	114	85
5% marčna renta	101	80
Akcije narodne banke	878	—
Kreditne akcije	285	70
London	126	50
Srebro	—	—
Napol.	10	08 1/2
C. kr. cekini	5	94
Nemške marke	61	90
4% državne srečke iz l. 1864	250 gld.	129
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170
Ogrska zlata renta 4%	103	65
„papirna renta 5%	94	90
5% štajerske semljišč. odvez. oblig.	105	20
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	119	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	70
Kreditne srečke	100 gld.	175
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	115
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	201	75

Zahvala.

O nepričakovani nesreči, ki nas je zadela s smrtjo predragega, nepozabljivega soproga, oziroma brata, gospoda

VALENTINA ZAKOTNIKA,

posestnika itd.,

izrekamo prisrčno zahvalo vsem, ki so nam skazali o njegovem pogrebu dné 10. t. m. toliko ginstivega sočutja ter s tem pripomogli k tako krasnemu sprevedu na zadnje počivališče njegovo.

Ta naša prisrčna zahvala bodi v prvi vrsti prečastiti duhovščini z blizo in daleč, posebno še preč. g. samostanskemu guardijanu O. Kalistu Mediču, — potem slav. veteranskemu društvu Ljubljanskemu, ki se je pogreba udeležilo v tako obilnem številu s svojim načelnikom gosp. Mihaličem, — slav. narodni čitalnici Šentviški, — slav. katoliškemu društvu tukajšnjih rokodelskih pomočnikov, — slav. pevskemu zboru, — p. n. darovalcem krasnih vencev in trakov, — slednjič mnogo Ljubljancem, vaščanom, sosedom in vsem drugim pogrebem z blizo in daleč.

Če nas o britki zgubi more tolažiti kaj, tolaži nas to tako sijajno skazano sočutje.

V Šentvidu nad Ljubljano, dné 11. maja 1886.

Zalujoča rodbina
Zakotnikova.

(339)

Zahvala.

Podpisani izreka najtoplejšo zahvalo vsem sorodnikom, prijateljem in sosedom, osobito vsem gospodom in gospam, kakor tudi gospodičnam iz Logatca in iz Idrije, kateri so se udeležili pri pogrebu moje nepozabljive soproge

ANE KORČE, roj. LAMPE,

dné 6. maja 1886, katera se je po dolgi in mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti, preselila iz tega sveta, na katerim je vedno borba in vojska, v neskončno večnost. Bog Vsegamogočni naj Vam Vaš trud obilno povrne.

V Hotederšici, dné 10. maja 1886.

Ivan Korče,
c. kr. poštar.

(338)

V trgu Mozirje se iz proste roke proda

zaloga trgovinskega blaga in pohištvo

Ivan Kovačičeve konkursne mase cenjene na 8999 gld. 91 kr. Ponudbe se sprejemajo do 20. t. m. Zapisnik blaga se lahko pri podpisnem pregleda.

Mozirje dné 8. maja 1886.

M. J. Lipold,
oskrbnik Ivan Kovačičeve
konkursne mase.

(335-1)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Poslano.

(3-15)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
IZ GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušán liek proti trajnom kašlju plüčevine I
želudca boleati grkljana I proti méhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Wídn.

Št. 8191.

(336-2)

Razglas.

C. kr. mestna del. okrajna sodnija v Ljubljani naznani: K zapuščini 20. aprila 1886 umrlega fajmoštra Lorenc Mazik-a iz Černuč spadajoči fundus instruktus, hišno, sobno, kuhinjsko orodje in gospodarske reči, vsa živina, obleka, perilo, knjige itd. se bode

13. maja 1886

ob 9. uri v farovži v Černučah pri očitni dražbi tudi pod šacilom proti takojšnjem plačilu prodajalo.

C. k. mestna del. okrajna sodnija v Ljubljani dne 8. maja 1886.

Velika partija 1 (788-144)
ostankov sukna

(po 3-4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštenu povzetju, ostanek po gld. 3.75

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Umrli so:

8. maja: Franciška Masel, natakarjeva žena, 38 let, Sv. Petra cesta št. 19, za oslabljenjem.

8. maja: Jožefa Jamnik, krojačeva hči, 9 let, Poljanska cesta št. 18, za Brighovo boleznijo. — Urša Brandstetter, gostija, 82 let, Karlovska cesta št. 7, za vodenico.

9. maja: Anton Češnovar, hišnega posestnika sin, 4 mes., Kurja vas št. 3, za davico. — Albina Stampf, davkarjeva sirota, 17 let, Poljanski nasip št. 14, za jetiko. — Marija Kuliš, delavčeva žena, 47 let, Poljanska cesta št. 40, za srčno hibo.

10. maja: Janez Stern, delavec, 25 let, Poljanski nasip št. 50, za vnetjem črev.

V deželnej bolnici:
7. maja: Matevž Juhant, delavec, 53 let, za jetiko.

RESTAVRACIJA „PRI KRAMARJI“.

Podpisani uljudno naznanja si občinstvu, da bode v soboto 15. t. m.

na Preširnovem trgu št. 2, poleg lekarne g. Svobode,
otvoril dobro urejeno

RESTAVRACIJO „PRI KRAMARJI“

v lastnej režiji. Podpisani vabi ujudno na obilen obisk te gostilne. Za solidno, točno in ceno postrežbo z dobrimi jedili in pijačami se jamči. Točilo se bode

Kozlerjevo marcno pivo vrček 10 kr.

S spoštovanjem (340-1)

Jože Kramer,
restavrant.

DUNAJSKA SPECIJALITETA!

„PURITAS“

mleko za pomlajenje las

OTTO FRANZ-a, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

„PURITAS“ ni nikaka barva za lase, ampak mleku podobna tekočina, katera ima skoro čudovito lastnost, da bele lase pomlajuje, t. j. polagoma in sicer najdalje v štiri-najstih dneh jim dá zopet barvo, katero so poprej imeli.

„PURITAS“ nema v sebi nikakega barvila. Lasje se lahko izpirajo z vodo, kolikor se hoče, se lahko spi na belo preoblečenih vajšnicah in nobenega sledu barve se ne zapazi, ker

„PURITAS“

Raba

je najbolj priprosta na svetu. Ulije se mleka na roko, tako dolgo maže z njim lase, da so vsi zadosti vlažni, in ponavlja se to slednji dan po jedenkrat. To je vse. Ko so lasje dobili prvotno barvo, kar se navadno zgodi čez deset ali dvanajst dni, potem je za njih daljše ohranjenje zadosti dvakratna raba mleka na teden in na ta način se tudi pomladé zahisci in brada, kakor tudi najdaljši in najbujnejši ženski lasje.

Steklenica „PURITAS“ velja 2 gld. (pri razpošiljanji 20 kr. za stroške) in se lahko naroči proti poštenu povzetju.

OTTO FRANZ, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

Zaloga v Ljubljani pri Ed. Mahr-u, parfumerji.

V Celoveci prodaja: P. Birnbach, lekar „pri obelisku“; v Beljaku J. Detoni, coiffeur, poleg hotela „pri pošti“; v Mariboru W. König, lekar. (221-11)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.